

4550.

В Закона расне правото на слабите
Да се освободят от слабостта,
Но в царството на пушките и сабите
Да го прилага бави се властта.

Робовладелци нявга ни оставиха
Народовластието като блян,
А после да ни съобщят забравиха,
Че този блян във същност е капан.

О, колко много хора жертва станаха,
За да се спазва святия Закон!
С плътта им лешояди се отхраниха
И днес лъжата ползват за заслон.

Чрез нея те позора си предпазват
И съвестта с усърдие погазват.

4551.

Печален факт – сред знатните величия
Човещината липсва поголовно,
А вместо с нея с всякакви отличия
Те награждавани са най-редовно.

Оставят съсипни и разоряване
В страните, след като ги завоюват,
Езичниците там са с кръв кръщавани
И с кръст от ереста им ги лекуват.

Бойци-убийци пълнят календарите -
Герои от грабителствата сити,
Дори и Дявола ще изпреварят те,
Щом стигне се до дялба на парите.

Светът такъв ще бъде всеки път,
Докато ценностите се сменят.

4552.

Мечтая да възпея прокурорите –
И заедно, и всички поотделно,
Защото на властта във коридорите
Местото им е безразделно челно.

Законите са пътепоказатели,
Които те пред хората поставят,
Престъпници преследват (и предатели),
Под строй в затвора за да ги отправят.

Във правда са затънали до шиите,
Те скъпи са и още ще поскъпват,
Един върви за трима от съдиите,
Дори на депутати не отстъпват.

Да ги въздигна искам до небето,
Но ще ми стигне ли податинето?

4553.

О, чудеса! По ведрото лице
Изгрялата предизборност любезна
Като със омагьосано перце,
Без всяко предизвестие изчезна.

Смени я ледена студенина
И погледи, омразата познали,
Като че обявена е война
От вожд, когото дружно сме избрали.

До онзи ден той бе един от нас,
Но днес е над законите поставен,
Самият власт е, който дава власт,
И длъжността му е да бъде славен.

А ние нищо лошо не намираме
В това пред него да манифестираме.

4554.

На думи „анти-паметници“ няма,
Макар в страната да са в изобилие
И тази удивителна измама
Крепи се с удивителни усилия.

Дейци на скулптурната хигиена
Предлагат паметници за събаряне
Или да бъдат с външност унижена,
Като осъмнат със боя нашарени.

А аз предлагам мярка много проста:
Със „анти-паметник“ да са окичени,
Това разноски ще спестява доста,
А и туристи тук ще са привлечани.

Идеята си честно депозирам
И за заплащане не претендирам.

4555.

*Според Д-р Ломброзо по лицето на
човека може да се съди за неговите
престъпни наклонности.*

За малко на Ломброзо да повярвам,
На властници лицата като гледам
И ми се ще в затвора да ги вкарвам
Със другите бандити да са редом.

С гримаса на усмихната жестокост
И с поглед в близката ни гибел вперен
Нещастieto сбират те във фокус,
А се кълнат, че пътят им е верен.

„Кой в тази робска люлка ни люлее?“*
Е питане отдавна неуместно,
Защото Свободата тук живее,

Но да се ползва никак не е лесно,
Докато в запечатани човали
Я пазят бутафорни генерали.

*Христо Ботев

4556.

Да, няма спор! Умираща надежда
Е зестрата на всеки нов режим
И нейното успение изглежда
Е факт, чрез факти неопровержим.

И после дните стават тъмни нощи,
Трупът ѝ за да служи като фар
Под формата на животворни мощи,
А правдата превръща се в олтар.

Това закономерно се повтаря
Подобно на природен кръговрат
И ще – не ще човекът хваща вяра,
Така че се живее в този свят.

Аз, без с мъдреца да се надпреварвам,
Твърдя „невероятно е, но вярвам!“ *

** „Credo quia absurdum“ – „Вярвам, защото е абсурдно“ (Отец Тертулиан, 155-220 н.е.).*

4557.

*Княз Бѳрис I е заповядал изтребването
на 52 боилски рода, заедно с жените и
децата, заради отказ да се покръстят.*

Княз Бѳрис ги уби. Не ги пожали,
Защото те Христос не са признали

И тук възниква важният въпрос:
Ще може ли да одобри Христос

Убийството на знатните велможи,
Но Папата от Рим отсече: „Може!“–

В прослава на небесния Отец
От бъдещия наш пресвят светец.

Какво от туй, че малко пеленаче
Под кървавия режещ меч ще плаче,

Щом според милостивия канон
С това Бог укрепява своя трон!

Не със цветя и поетична лира,
А с много кръв се вяра циментира.

4558.

На А.К.

Ти си, което аз не съм – човека
Със всепосочни дарби без предел,
Какъвто ражда се на два-три века
И творчеството ти е главна цел.

Ти славата позна от ранна младост,
Това обаче не те възгордя,
Избягвайки опасната ѝ сладост,
Но без да влизаш с нея във вражда.

Светът очаква да го завладееш
Със силата на своя огнен дух,
И твърдо съм уверен, ще успееш,
След всичко що видях, разбрах и чух.

Невярващите в теб аз ще презирам
И неизменно ще те аплодирам.

4559.

Когато робство робството смени,
То първо се нарича Свобода,
Препълнена със светли бъднини
За хората и техните чеда.

Щом хората учудени съзрат,
Че обещанията са лъжи,
За тях е късно да се противят -
Свободоробството ще продължи.

Под прогресивния ни небосклон
Не е осъществяван друг провал
С необратима сила на закон

И същевременно на идеал,
Докато гражданинът е призван
Да се преструва на лапнишаран.

4560.

Боклукът от държавната софра
Как бързо се в професор трансформира!
Народът неотдавна го разбра,
Обаче не призна, че го разбира.

Безмислието е по-малко зло,
Облечено в академична тога
И там е повече добре дошло
Отколкото на властите в чертога.

Правителствата, царски или не,
Успяха с университетска плява
Да запасят просветата поне
За сто години българска държава.

Това безспорно никого не сепва
Щом, общо взето, строя ни укрепва.

4561.

Народ да бъде лъган е по-лесно
Отколкото отделния човек,
Това на вождовете е известно
И те го ползват в своя път нелек.

Отдавна среща се задружна вяра,
Но недоверие задружно - не,
Така че на заблудите товара
Се носи от безбройни рамене.

Народите привикват със лъжата,
Тъй както конят свиква със седло,
Умерено обичат Свободата

И свеждайки пред властите чело
Не искат истината за другарка,
Но молят се лъжата да е с мярка.

4562.

На боговете храмове строим
За омилостивяването им,

А те поглъщат хора, средства, време
В количества, нарастващо голрми

И поколения безмълвно мрем
Белюдни сгради да им създадем,

В които глупост глупостите среща,
Дарявайки ни уж с любов гореща

Към боговете, дето се преструват,
Че на небето нейде съществуват,

За да успяват полицаи и цар
Да ни товарят с робския товар...

Протестът вечно е протест напразен
И гасне във капана безотказен.

4563.

Съветваше ни старият Сократ,
Че трябва да се самоопознаем,
А Богът наш и негов млад събрат
Ни каза след това да се покаем.

„Понеже грешни сте“, твърди Христос,
„Заради вас разпънат аз ще бъда
И като ваш, от Бога пратен, гост
Ще изтърпя жестоката присъда.“

Съюз със Дух Свети, Отец и Син -
Такава вяра кой не ще приеме,
Щом греховете твои до едии
Ще са Христово, а не твое, бреме?!

Във рая под Христовото разпятие
Очакват те с разтворени обятия.

4564.

*В наше време дали текстът е поезия
или проза се решава чрез гласуване.*

Безмислие, но опоектизирано,
Създава многозвучна красота,
Обречено, макар и неразбирано,
Да триумфира гордо по света.

Приветстват го с възторг теоретиците,
“Musique, musique, musique” твърди Верлен,
И на творбите си между кориците
Е По със „Гарванът“ обезсмъртен.

Но друго яче тук се носят химните,
Без ритъм и без рима те ечат,
Модерни днес поети са безримните,

Не могат враговете да ги спрат
И в напъна на страстите им чисти
Се раждат непрестанно нобелисти.

4565.

Борбата със Изкуството е трудна,
Но често и да е успешна може,
Когато вожд с душица многоюдна
Го слага на Прокрустовото ложе.

Хрущов унищожаваше творбите
Чрез начини, партийно проверени,
А Сталин осмъртяваше творците
Преди творбите им да са родени.

Но има трети начин! Безпощаден!
Твореца упояват чрез съблазън,
За да е сам от себе си продаден
И да е с чужда собственост белязан.

Такъв подход се счита идеален -
Той надживява и Хрущов, и Сталин.

4566.

Властта у нас отдавна е превзета
От малобройна, но сплотена сган,
Съставена от лакоми джуджета
И всяко мисли се за великан.

Доят я постоянно без засечка,
Тъй както прави царят от Мадрид
И със закон премахват всяка пречка
Пред самокръстилия се елит.

Сред тази живописна панорама
Народът ни загадъчно мълчи,
Дали мълчанието сочи драма
Или трагедия, не си личи.

Изглежда кротко, даже незначително,
Но всъщност винаги е заплашително.

4567.

Безпримерното опрофесоряване
Бележи непрекъснато покачване,
Но с него също и увеличаване
На всеобемащото опростачване.

От тази доста странна успоредица
Възникват множество противиречия,
Едно от тях е „е ли тя последица
От зла случайност или грешка нечия?“

Простащината – Боже дарование,
Е със умерено разпространение,
Но във националното събрание
Намира ярко съсредоточение.

Там твърде скоро всеки прах-развей
Ще срещаме с „Професоре, здравей!“

4568.

Прелиствам утопичните видения
На множеството наши благодетели,
Създадени с велико вдъхновение
И дълго през столетията светели.

О, вие мили самозаблудители,
От своята съвременност прокуждани!
Наричаме ви със любов „будители“,
А всъщност вам потребно е пробуждане.

Планирате чрез ангели строителство,
Но адът проектира се от дяволи
И там е постоянното ни жителство,
Без на промяна да сме се надявали.

Желанието ви ни е познато –
Оловото да се превърне в злато.

4569.

Страната се задъхва от беди,
Безмилостните негодѝи мачкат я,
Навред оставят кървави следи,
Единствената тяхна цел е плячката.

Довчерашните смъртни врагове
Заради нея встъпват във сдружения –
На Алчността достойни синове,
Сплотени чрез съвместни престъпления.

А гражданинът трябва да търпи
Със поглед пренаситен от страдание,
Докато изгладнелите тълпи
Не тръгнат към Нродното събрание.

Тогава ще настъпи без забавяне
И всенародното правораздаване.

4570.

Столетник съм. До днес съм преживял
Насладата на три освобождения,
Но още да умра не съм успял,
Очаквайки четвърто с нетърпение.

И нашенци, и чужденци отвред,
Подбрани хищници със здрави мишници,
Ни обещаваха масло и мед,
Но всички се оказаха опричници*.

И все пак в ежедневния език,
На историците зарад удобството,
Тирана, щом е наш, зовем велик,
А чужденеца свързваме със робството.

Тъй свобода и робство без съмнение
Са вече все по-близки по значение.

**Верни на цар Иван Грозни отряди,
нещо подобно на „хранените хора“
при българските ханове.*

4571.

Днес второкачествените поети
Раздават чрез партийно подмазвачество,
От вярност политическа обзети,
Награди за поети трето качество.

Взаимната прослава е безкрайна
Във рамките на тясно обкръжение,
Тя за останалия свят е тайна,
Но тайна без особено значение.

Изтъква всеки за какво е годен,
За да получи подходящо звание,
За второкачествения – „народен“,
За третокачествения - „с признание“.

А всички, хванали се под ръка,
Хорце потропват с песен за ЦеКа.

4572.

Истини, разискрени, пречистени,
Бягат от претъпкания град,
В планината сред гори разлистени
Търсят себе си да подслонят.

Вредом днес е господар Измамата
Без закон, но често чрез закон,
Всекиму разплакана е мамата,
Няма кой да ни даде заслон.

Кърлежи изпиват ни кръвчицата
И налагат кържалийска власт,
А Темида – на съда девицата,
Вече спазарява се на час.

Полицаи, съд и парламент,
Са едни в нужния момент!

4573.

Приближава се денят, когато
Всеки, който смята се за свестен,
Ще отбягва родното ни блато,
Бил той чужденец или пък местен.

Сбирщина от всякакъв отпадък
На страната ще стои начело,
Ще твори неспирно безпорядък
И ще готви нашето опело.

През столетията оцеляхме,
В робството поставихме рекорди,
Всичките възможности проспахме

И с будителите си сме горди,
Но със вътрешния страшен враг,
Да се справим аз не виждам как.

4574.

Полиандрия* и полигамия**,
Средства на природния подбор,
Още в древната Месопотамия
Обявихме за голям позор.

Победихме своето развитие
С новоизкования морал,
Сътворил семейството – събитие,
Пример за което Бог е дал.

Да не сме обаче част от стадото,
Както е в природния закон,
Не успяхме... Сбра ни без пощада то
Около измисления трон.

И до днес най-важната задача
Е прекланянето пред водача.

**една жена с много мъже.*

***един мъж с много жени.*

4575.

Във напъните към властта отдавна
Не се сражават Истина с Лъжа,
Споходи Истината смърт безславна -
Удави се в архивните книжа.

А в битката останаха лъжите,
Единствени участници са те,
Сами, една след друга, или трите:
“Égalité“, „fraternité“ и „liberté“.

Под най-различна форма се представят,
За да останат с дух непроменен,
А на народа доверчив е нравът,
Той вечно на лъжите е във плен.

И докато ги тачи в упокой,
На тях крепи се цял обществен строй.

4576.

Живея във страна на чудесата,
Която със крадци е пребогата

И въпреки че не достига ядене,
Все още има нещица за крадене,

А точно с тях строени са дворците,
Където скрити са сега крадците...

За тях не смейте лошо да говорите –
Закрилят ги съдът и прокурорите,

А парламентът им кове закони,
Далеч вразите им за да прогони,

Защото под адреса „демокрация“
Цъфти и расне родна клептокрация*.

Уверено тя крачи към Европа,
Там европейски кокъл да докопа.

**Клептокрация – власт на крадците.*

4577.

Животът ми е истински сонет:
Началният катрен бе при царизма,
Пред царя всички давахме обет,
Но той прекъснат бе от комунизма.

Така настъпи вторият катрен,
Обетът бе към Партията-майка
И с обич тя се грижеше за мен
В ръката със червената нагайка.

При третия чух слово „Свобода!“
Със обещания за светло утре
И грижи за околната среда,
На власт обаче бяха само мутри.

Два реда ми останаха накрая,
Но тиха безнадеждност в тях витае.

4578.

Човек откакто цялата планета
Със ядрената пелена обви,
От мощ самоубийствена превзета,
Тя може всеки миг да се взриви.

Не ще остане място за ковчези,
Да погребем в тях мъртвия си страх,
Христос, да иска, няма где да слезе
И да изкупи земния ни грях.

Ще си възвърнем своето начало –
Една космическа мъглявина
И тя ще породи небесно тяло,
Населено със нови племена.

Ще се поучат ли от наште грешки? –
Това е главният въпрос човешки.

4579.

Разбрах на вестниците ни матрицата:
За да покажат обичта им свята,
Държавниците снимат сред дечицата,
Държавничките главно сред цветята.

Заспивам и се будя със портретите
На челниците в нашата държава –
И първите, и вторите, и третите,
Се радват на заслужена прослава.

Усещамм се до болка незначителен
Сред тези политически титани
Понякога, когато с взор презрителен
Съзрат размерите на бедността ни.

Това обаче ми се случва рядко,
Но даже да се случи, трае кратко.

4580.

“Страната на убитите поети“
У нас отдавна истина не е,
Отечеството ни след Борис Трети
Пътеката на нов живот пое.

Поетите от всекиго се тачат
И на прослава радват се отвред,
От важен пост на важен пост прескачат
И спират в Министерския Съвет.

А колко са поетите министри
Е вече трудно да се преброи,
На повик политката да бистри
Поетът няма как да устои.

Така в държавата възниква щат
И звание „поетът-бюрократ“.

4581.

Запази се блажената традиция
Чрез гений,от лъжите вдъхновен,
„Престъпен сговор“ да е „коалиция“,
За общ грабеж, в съда узаконен.

Да грабиш във страна, отвред окрадена,
Умение изисква се и власт –
Продадена и трижди препродадена,
Към Бог за милост тя издига глас.

За Него казват не без основание,
Че е готов за свеци и тамян
Да опрости без всяко колебание
Грабежите по министерски план.

А нейде щом надеждата изгаря,
Кръгът порочен плътно се затваря.

4582.

*На 8 декември 1991г ръководителите
на Русия, Украйна и Беларус подписват
в Беловежката гора закриването на СССР.*

Каква е тази весела гълчава?
Умрял ли е прочут милиардер?
Причината съвсем не е такава –
Смъртта се чества на СССР.

Това, което Хитлер и Абвера
Не съумяха да осъществят,
Осъществи го тройната завера
Без вистрели да се произведат.

Империите са предназначени
Да се разпаднат, щом им дойде ред
И във държавите новородени
Празнуват липсата на тежък гнет.

А Свободата, даже да е кратка,
Е неизменно от меда по-сладка.

4583.

„Управляващ“, но и „управляван“
Са две страни на нашата съдба,
Дори управникът, на трон прославян,
Към Бог е с поданическа молба.

И всеки се старае да иззида
На влога си обществената част
Във сложната държавна пирамида,
Наречена демократична власт.

Основите ѝ са народовластни,
А после изтъняват към върха,
Където по причини твърде частни

Несетно се заменят от страха,
И чрез началническа всеотдайност
Режимът си осигурява трайност.

4584.

*Товарищ Сталин, вы большой ученый,
В языкознанье знаете вы толк...
(Юз Алешковский)*

Опитват с напъните верноподани
Да се четe във всеки клуб квартален
За просвещаването на народа ни
Езиковедческият труд на Сталин.

И скоро всяка лелка без терзания
Ще е способна лесно да обори
Идеите за трите основания*
И с Кант дори успешно да поспори.

Заменят всички земни удоволствия
Едииствено със умственост висока
Далеч от грижите за продоволствие
И как се плаща таксата за тока.

Въпрос ще има ли към диктатурата
Защо залага главно на културата?

**Пространство, време и причинност.*

4585.

Не е ли черна дупка Вечността?
Към нея има вход, но изход няма!
И рай, и ад, и Бог, побира тя,
Дори загадъчния Далай Лама.

Там всички генни почиват в мир,
С призната слава или непризната,
Сближени от налягане безспир,
А Вечността със него е богата.

Заради него тя е без войни,
Прогресът спи без край и без начало,
Не се предвиждат светли бъднини
И обездвижено е всяко тяло.

Аз лично във написаното вярвам,
Но с безпогрешност не се натоварвам.

4586.

Ако погледнем на света химически,
Лъжата е могъщ катализатор –
Пректически, а и теоретически
Помага на способния оратор.

На властите редовните приятели
Без нея ще са обезнedeждени,
А всички честни гласоподаватели
Ще свеждат погледи озадачени.

Но тя не чезне. Нейното значение
От ден на ден стремително нараства,
Гостува на общественото мнение
И неотклонно във властта участва.

На истината главният талант
Е да живее като фигурант.

4587.

*Има вече оръжия, достатъчни, за да се изтребе
човечеството не веднъж, а няколко пъти.*

Да се надскочи битието в групата
Е важен подсъзнателен стремеж,
Съдбата него с много обич трупа тя,
А после го изгаря с дъх горещ.

Човек живее между тези крайности
Като природно интересен вид
Със чувства и със умствени потайности,
Които трябва да са негов щит.

А покрай нас, без оглед на закрилата,
Стотици видове редовно мрат
На безпощадния закон по силата,
А без тъга отписва ги светът.

И виждам ясно ние как без страх
Стараям се да бъдем като тях.

4588.

Смутител ли е Разума в природата?
Не беше, но, боя се, вече е!
На своите удобства за изгодата
Той твърде много грехове пое.

В началото бе взет на изпитание
За нуждите на общия прогрес,
Но ето, че без всяко основание
Слугата вече господар е днес.

Въззе се над безбрежността на тварите,
Със смет негниеща покри света,
А на мощта си ядрена с товарите
Оформи над планетата властта.

От тука следват изводите ясни,
Че само лудите са безопасни.

4589.

Навред ги срещам, уж неразличими,
А аз ги различавам безпогрешно,
Макар и без да ги зова по име...
Не смейте да се смейте! Не е смешно!

Това са все партийни секретари
На робството, което се планира,
Над нас да властват, щом часът удари
Държавата да се комунизира.

Сега те нямат никаква представа
За дарбите във мозъка им скрити,
Живеят си в заслужена забрава

И с честен труд печелят си парите,
Докато не настъпят кобни дни,
Това когато ще се промени.

4590.

Участвал съм в какви ли не борби,
За хляб, за власт, или за чужда слава,
А и за чужда правда може би,
Но отговорността за мен остава.

Отчетливо си спомням всеки миг
Какво усещал съм при остра схватка,
Когато е напрегнат моят лик
И всяка глътка въздух ми е сладка.

Аз от тогава нещо съм разбрал,
Кое то никой няма да прекърши:
Голямата борба, борба без жал,
Започва, силата ти щом се свърши.

Това на разликата е причината
Между рода човешки и машината.

4591.

Най-важна дата чезне в древността,
Деня, когато в мозъка на вожда
За първи път се ражда мисълта
Бойците в битката да не предвожда.

Той ръководи боя отдалеч
И с чуждия живот се разпорежда,
Защото другите размахват меч
И му прехвърлят своята надежда.

Така вървят нещата и до днес,
Добре запазен, във заслон той скрит е,
Със смърт подхранва чувството за чест,

Обагрено със чара на парите
И от това могло би да се съди,
Че тъй било е и че тъй ще бъде.

4592.

Презапасен със сляпо безпристрастие,
Удобни пътища не съм избирал
И щастие от чуждото нещастие
Не съм очаквал, нито съм намирал.

Един след друг се сменяха режимите
И всички ми отправяха зплаха
Да спазвам предано необяснимите
Забрани, а те доста строги бяха.

Изглежда съм ги спазвал без старание,
Защото никой вожд не ме обикна,
Не ме окичи с благородно звание
И се наложи със това да свикна.

Аз също със любов не ги дарих
И гроба им с цветя не украсих.

4593.

Ограмотиха пещерните хора,
Днес всеки може вестник да чете
И знания се носят из простора,
Но глупостта безспир расте. Расте.

Расте в чудесни университети
И имат я за ценно цвете там,
А жертвите, от цветето превзети,
Се кичат с него и не чувстват срам.

Войска, полиция и църква даже,
Монарх, министър-премиер и кмет,
Под клетва кой би могъл да откаже,
Че глупостта командва ги подред?

Престижът ѝ е винаги покрепян
С наличието на научна степен.

4594.

Откакто станах политик велик,
Величие излъчвам всеки миг,

Защото знам, не може да е жива
Властта без силна вража съпротива

И в неуспехите по моя път,
Естествено, замесен е врагът,

Когото, щом се някога покаже,
Войската моментално ще го смаже,

Но първо трябва сам да проследя
Къде и как врага си да родя

И го предам в ръцете на палача
Или направо да го разкулача,

А после пак отново ще го раждам,
Режима светъл за да доизграждам.

4595.

Със своята свещена безполезност
Войната сее смърт, но без да мре,
А Бог със дяволската си любезност
Чрез нея пълни рая си добре.

Ахил и Хитлер, Сталин и Атила,
Доставчици са на човешка плът,
Да изброявам още нямам сила,
Но те накрая всички също мрат.

Смъртта и Бог в съюз живеят златен
И никой няма да го наруши,
Той от Светия Дух е подпечатен,
Чрез Божи Син е в нашите души.

По пътя призрачен към Свбодата
С безсмъртие дарена е войната.

4596.

*При соца поети и критици създават
безотпадъчен производствен цикъл.*

Към благинките аз умело крача
За място на властта покрай софрата
С римуваната подлост на близача,
Поръсена с изгодата позната.

По заповед кого ли не възпявах,
По заповед кого ли не оплювах,
Във чий позор участник аз не ставах,
С какви ли гадости не се прочувах?!

Народът най-накрая ще узнае
Поетът с дарбата си, че търгува,
Не ще да хване вяра, но така е –
Поет-подлец, за жалост, съществува.

Това пред никого не го признавам,
Но всъщност аз го олицетворявам.

4597.

Два прзирака започаха борбата
Сред кървава земя околоръст
За правото да властват над сърцата
Чрез чук и сърп или светия кръст.

Безбройни черкви бяха разрушени,
Поповете избиваха с топор,
Палачите работеха на смени,
Жестокостта не срещаше отпор.

Христос, веднъж от хората разпънат,
С безсмъртието беше защитен,
В което мечове да се огънат
Бе чудо, случващо се всеки ден.

Бе защитен, но жертите не бяха
И на тълпи към рая отлетяха.

4598.

Със теб не се заема никой съд,
Но и това не е беда голяма,
Причината и следствието мрат,
Защото помежду им връзка няма.

„Изселва се семейството“ със вест,
Но в нея нищо не е обяснено
И с тази вест, постигнала те днес,
Семейството ти е опозорено.

Ти публично си обявен за труп,
В паспорта ти е вписано „изселен“
И в теб и в други като теб, цял куп ,
На ДеСе pistolетът е прицелен.

Заточен на високо или ниско,
Концлагерът за теб е вечно близко.

4599.

Чрез агентурните ДеСе-архиви
Бе устроена важна академия
От хора мъртви или още живи
И да ви запозная с нея време е.

Академици с член-кореспонденти
Подреждаха се чинно в картотеката,
Едни подготвяни като агенти,
А други за подкрепа на ченгетата.

И тази служба стана инкубатор,
Където вие може да намерите
Началото на не един диктатор
Сред президентите и премиерите.

За мен обаче си е тайна скрита
Дали се вече за закрыта счита.